

Avonlea varázs

írta Kovács Ildikó

...A homok puha és selymes, mikor kilépek a magasra nőtt aranyárga fűtengerből a partra. A nap melegen süt és a tengert talán soha nem láttam még ilyen kéknek. A hullámok, mint vékony, finom csipkék díszítik a nagy kék takarót. A szél erős, de langyos levegőt fúj a tájra. Testemhez tapasztva a ruhám, sós permetet szórva táncra kér, és dallamára hajlongnak a fűszálak is.

A parton nem jár erre más, pedig kora délután van még. Örülök ennek a napnak, magam sem értem mi okból. A táncról kifáradva leülök, s egy kiszáradt fadarabbal alakatlan formákat rajzolok a homokba. Felnézek a világítótorny felé. Gus és Felicity áll ott. Integetek és ők is visszaintenek. Mióta is ismerik egymást? Talán mióta az eszüket tudják. A városban, ha meglátják őket, azonnal mesélni kezdik a történetüket. Gus hőstettét, és Felicity kitartó szerelmét, hogy milyen tökéletesek is így együtt. Bárcsak ismerhettem volna őket fiatal vadócnak is. Gus néha még játszik a hegedűjén, bár egyre ritkábban, mert az árvák sok elfoglaltságot jelentenek. Néhányszor, ha este, az ő házuk felé mentem haza, gyönyörködhettem a játékában, mikor altatót játszott a gyerekeknek. Az volt a kedvencük, amelyiket egyszer Miss Kingnek játszott a szállóban.

Lassan indulnom kell. Felhúszom a cipőmet, még egyszer beszippantom a sós, víz illatú levegőt, és hátat fordítva a szélnek felsétálok a homokdűnén. Elhagyom a Fehér Homok Szállót, ahonnan valami zaj szűrődik ki. Biztos megint Pierre konyhaművészetével van baj. Bár a nyári mulatságon a felfújtnak egy kicsit valóban bizarr íze volt...

A mezőkre érve futni támad kedvem. Nem is fogom vissza magam. Szaladok, vidáman kiáltok, hangosan kacagok! Néhány legelésző tehén meg is ijed tőlem, de nem bánom, csak még jobban nevetek apró, rémült bögésükön. Ma valahogy szabadnak érzem magam. Szabadabbnak, mint bármikor máskor. Ma erősebbek az illatok, a fények, a színek. Ma puhább a föld, haraphatóbb a levegő, étellel telibb minden.

Felmászom a szomszédos legelőt elválasztó fakerítésre, és a tetején egyensúlyozva szemlét tartok. Nem is tudtam, hogy ilyen messze el lehet látni innen. Ott távol, az a sötét folt, az erdő. Arra, jobbra van Alec Kingék háza. Itt balra ki is lakik? Mindegy, nem érdekes. Az a kémény Mr. Dale háza tetején áll. Megismerni a fura szélkakasról. Az ott messze Bert Potts telke, amarra Rachel Lynd kis házának részlete látszik. Ott, ott van mellette Zöld Orom. Régóta nem élnek benne, elhanyagolt már, pedig azt mesélték, valamikor csodájára járt mindenki. És persze a táj. Rétek és mezők váltják egymást ameddig csak a szem ellát. Most úgy érzem, csak ez, csak ez az egész világ. Úgy érzem, hogy nincs a földön más, szebb és békésebb pont, mint ez a városka.

A kerítésről leugrom, és a legmagasabb domb felé szaladok. A nap már egyre lejjebb ül az égen, de sugarai még mindig melegítenek. Nem akarom lekésni a „pillanatot”. Azt mondják, ha jól figyel az ember, hallani, amikor a nap eltűnik a horizonton. Már csak néhány lépés és elérem a dombtetőt. Még időben. A lebukó nap fénye annyira erős, hogy be kell csuknom a szemem. Közben, mintha zenét hallanék. A szél zenél, és a lombok a környező fákon. A nap sugarai zenélnék. Ez a sziget zenél. Hegedű és hárfa. Tökéletes.

A napkorong eltűnt, csak maradék sugaraitól izzik még az ég alja. Ideje mennem. Ahogy hazafelé veszem az irányt, azon gondolkodom, vajon mi történt, hogy az amúgy nyüzsgő, mozgalmas Avonlea, a minden lében kanál, de csupa szív, kedves lakóival együtt ma szinte kihalt volt. Elfeledkeztem valamiről? Vagy csak így alakult? Bárhogy is van, talán nem is baj. Az utolsó napsugarak még megvilágítják a vörös porral borított utat, és a lehülő levegőben jól látni a meleg földből felszálló gőz lidérceket.

Mire elérem a kis hidat, már besötétedett. Nem is hittem, hogy ilyen hosszú az út hazáig. Ez soha nem tűnt fel ezelőtt. Talán azért, mert mindig volt velem valaki, vagy útközben az el-eltérítő beszélgetések tettek érzéketlenné az idő múlása iránt? Most, hogy egyedül vagyok,

minden olyan más. Mintha most látnám csak először a várost, a szigetet a maga valójában. Mintha eddig a napig a barátok, társak, szomszédok elvonták volna a figyelmem, és hiába volt körülöttem a táj, az emberek, a házak, csak néztem, de igazán soha nem láttam őket. Rúgtam az út porát, belélegeztem a sós levegőt, a virágillatot, a kovácsnál a pattogó, fémmel teljes tűz szagát, és mégis. Eddig a napig nem éreztem igazán egyiket sem. Természetes volt minden mozdulat, hang, szín, íz és illat. Talán ezért alakult így ez a mai nap, hogy meglássam, és megtapasztaljam mindazt a szépséget és varázslatot, amit a környezet nyújtani tud.

Most már igazán későre jár. A ház nagyon közel van. Látni a szoba fényétől világos ablakokat. Az ajtón halkán lépek be, de hiába az igyekezet, nincs a házban senki. Csak a nappaliban ég néhány olajlámpa, és a kandallóban a tűz. Már nincs kedvem semmihez, inkább felmegyek a szobámba. A lépcső közelében nem ég egyetlen lámpa sem. Lábammal keresem az első lépcsőfokot, de megbotlom, és...

Felébredek. Megpróbálok gyorsan visszaaludni, hogy folytathassam az álmot, de már nem megy. Már én akarom irányítani a történéseket. Egy idő után feladom, és inkább csak fekszem, belebámulva a sötétbe. Az óra szerint hamarosan kelnem kell. A redőny résein át már látszik, hogy világosodik odakint. Az utolsó percekre még teszek néhány sikertelen kísérletet, hogy a hideg téli reggel, és a munkába indulás helyett inkább még a kellemes meleg Avonlea útjait járjam. Milyen jó is lenne közvetlenül a fáról szedni a gyümölcsöt, gondolni az állatokat, gondtalanul ugrálni a szalmakötegekbe. Várni a nyári piknikeket és vásárokat. Milyen jó lenne ott és úgy élni, mint akkor.

De hiszen ez nem is olyan lehetetlen. Hányszor megtörtént már mindez. Nyaraláskor saját készítésű pecabottal a patakparton, napnyugtakor séta az út mellől csent almával a kézben-Semminek sincs olyan jó íze! Tapasztalatlanul, mezítláb betévedni egy lekaszált búzamezőre vagy megszemlélni egy napraforgót közvetlen közelről. Jó ezekre visszagondolni. Feküdni a fűben, érezni a napsütötte, meleg föld szagát, hallgatni a madarak civakodását, nézni a fény és a falevelek harmonikus játékát.

Mire a gondolatok végére érek, már lassan eltelik a nap. Hazafelé mindig siető és fáradt, gondokkal teli embereket látok. Amilyen én magam is vagyok. De nem ma. Ma mosolygok, és az élet által diktált ütemes dallamra lépkedek. Ezt a dallamot azonban csak az hallhatja, aki a szívével figyel. Én ma ezt teszem. Ehhez nem kellett más, mint egy álom. Egy álom, ami emlékeztetett arra, hogy a világot ne csak a szememmel nézzem, hanem azon keresztül, a szívemmel lássam. Ezt sokszor a hétköznapi forgatagában elfelejti az ember. De én nem akarom, hogy mások meséljék el, én látni akarom teljes egészében azt az előadást, amit az élet mutathat be. Sírní, nevetni és tapsolni az egyes felvonásokon. Ehhez nem kell más, mint élni, szívvel élni annak, ami van.

A hibába gyakran én is beleesem, és hagyom, hogy mások meséljék el a színdarabot. De valaki vigyáz rám, és valamilyen módon mindig figyelmeztet, hogy élj szívvel, őszintén, bátran és soha semmit nem kell majd megbánnod! Ha pedig így tesz az ember, felépíthet magának egy saját Avonlea-t, ahol van intrika, pletyka, szomorúság is, de még több barátság, szeretet, öröm, boldogság, amitől a hó fehérebb, és nem is olyan hideg, mint hinné. Amitől a tavasz színesebb és illatosabb, mint bármikor, amitől a nyár kalandokkal telibb és forróbb, mint valaha, és amitől az ősz nem is olyan szomorú, mint gondolná.

Én most megkaptam a figyelmeztetést, és megkapom újra és újra, mikor Felix csínytevéseit kísérem figyelemmel, vagy Felicity szerelmi praktikáit. De ez történik akkor is, ha Hetty King makacsságán vagy Jasper Dale balkezességén nevetek.

A gondolataim túl messze járnak már, észre se vettem, hogy elszállt a nap. Mikor lefekvéshez készülök, még mindig mosolygok. Mosolygok, mert megértettem, hogy én is a King család tagja vagyok, hogy ismerem Jasper Dale-t és Olivíát, a szomszédom Mrs. Potts, az unokatestvérem Felix, és találkoztam már Gus Pike-kal is. És persze ott vannak a többiek is. Igaz, az én városomban nem így hívják őket, de ez nem is számít. Itt is kék az ég, szép zöld a fű, finom az alma, bódít a hársfa illata, kellemes egy esti séta. Csak meg kell tanulni ezeket felismerni, és ha sikerült, soha többé nem szabad elfelejteni.